

Molnen f. på fästet. — *Jaga fram* brukas äfv., isynnerhet för v. a. — *Framjagande*, n. 4.

FRAMJEMKA, v. a. 1. Jemka något så, att det kommer fram. — Äfv. *Jemka fram.* — *Framjemkande*, n. 4. o. *Framjemkning*, f. 2.

FRAMJEMRA, v. a. 1. (föga brukl.) I jemrande ton framsäga.

FRAMJOLLRA, v. a. 1. På ett jollrande sätt framföra. — Äfv. *Jollra fram.* — *Framjollrande*, n. 4.

FRAMKALLA, v. a. 1. 1) Kalla eller tillsäga någon att komma fram. *F. någon till förhör, till vittnesmåls afläggande.* *F. andar*, genom besvärjelser tvinga andar att träda fram. — Äfv. *Kalla fram.* — *Syn.* *Framropa.* — 2) (fig.) Gifva anledning till. *Ett länge jäsende missnöje f-de slutligen revolutionen.* — *Kalla fram* brukas i denna bem. mindre ofta. — *Syn.* Se *Förorsaka.* — *Framkallande*, n. 4.

FRAMKAMMA, v. a. 1. Kamma något så, att det kommer fram. *F. håret.* — Äfv. *Kamma fram.* — *Framkammande*, n. 4. o. *Framkamning*, f. 2.

FRAMKASTA, v. a. 1. 1) Kasta något fram ifrån eller till ett ställe. *F. kransar och blommor på scenen till en skådespelerska.* — Äfv. *Kasta fram.* — 2) (fig.) Framställa. *F. en fråga, en invändning.* — Äfv. *Kasta fram.* — *Framkastande*, n. 4. o. *Framkastning*, f. 2. (ej för bem. 2).

FRAMKILA, v. n. 1. 1) Hastigt slingra sig fram. *En orm f-de för våra fötter.* — 2) Hastigt springa fram. *En råtta kom f-nde.* — För begge bem. äfv. *Kila fram.* — *Framkilande*, n. 4.

FRAMKLIFVA, v. n. 3. (böjes som *Klifva*) Klifva bort ifrån ett ställe, framåt eller fram till ett ställe. — Äfv. *Klifva fram.* — *Framklifvande*, n. 4.

FRAMKLÄCKA, v. a. 2. 1) Genom kläckning föda fram. *F. ungar.* — 2) (fig.) Uttänka, uppfinna, påihitta. *F. verser, ett skaldestycke.* *F. en idé, ett förslag, en plan.* — Brukas i denna bem. mest skämtvis, och har för begge bem. *Kläcka fram.* — *Framkläckande*, n. 4. o. *Framkläckning*, f. 2.

FRAMKLÄMMA, v. a. 2. Genom klämning framtinga. — Äfv. *Klämma fram.* — *Framklämmande*, n. 4. o. *Framklämning*, f. 2.

FRAMKLÄTRA, v. n. 1. Klättrande förflytta sig, sträfvä fram. — Äfv. *Klätra fram.* — *Framklättrande*, n. 4.

FRAMKNUFFA, v. a. 1. Genom knuffning stöta fram. — Äfv. *Knuffa fram.* — *Framknuffande*, n. 4. o. *Framknuffning*, f. 2.

FRAMKOMMA, v. n. 3. (böjes som *Komma*) 1) Komma fram ifrån ett ställe. *Bed honom f. från dörren ett stycke på golvet.* — Vanligare *Komma fram.* — 2) Komma fram till ort och ställe, dit man ämnat sig. *Jag reste i går morgons och f-kom vid middagstiden.* — Äfv. *Komma fram.* — 3) Säges i utsträckt mening om hvad som utkommer ifrån något. *Ur bölden f-kom ett tjockt var.* — Äfv. *Komma fram.* — 4) *F. med*, se *Komma fram med* (under *Komma*). — *Framkommande*, n. 4.

FRAMKOMST, c. 3. Händelsen, tillfället, då någon eller något framkommer till ett ställe. *Vid f-en blef han väl emottagen.* — *Syn.* *Ankomst.*

FRAMKRAFSA, v. a. 1. Genom krafning framdraga. — Äfv. *Krafsa fram.* — *Framkrafande*, n. 4. o. *Framkrafning*, f. 2.

FRAMKRAXA, v. a. 1. (föga brukl.) Med ett kraxande läte framföra, framsäga.

FRAMKRYPA, v. n. 5. (böjes som *Krypa*) Krypande aflägsna sig ifrån eller nalkas till ett ställe. — Äfv. *Krypa fram.* — *Syn.* *Framkräla.* — *Framkrypande*, n. 4.

FRAMKRYSTA, v. a. 1. o. 2. 1) Genom krystning framtinga. — 2) (fig.) Genom mycken ansträngning, utan dertill erforderliga snillegåvor, tvinga sig att författa. *F. verser.* — För begge bem. säges äfv. *Krysta fram.* — *Framkrystande*, n. 4.

FRAMKRÄLA, v. n. 1. Krälande aflägsna sig ifrån eller nalkas till ett ställe. — Äfv. *Kräla fram.* — *Framkrälände*, n. 4.

FRAMKRÖKA, v. a. 2. (mindre brukl.) Kröka någonting så, att det kommer fram. — Bättre *Kröka fram.* — *Framkrökande*, n. 4. o. *Framkrökning*, f. 2.

FRAMKULLRA, v. a. 1. Kullra något fram ifrån eller till ett ställe. — V. n. Med en kullrande rörelse fara fram. — Äfv. (för både v. a. o. n.) *Kullra fram.* — *Framkullrande*, n. 4. o. *Framkullring*, f. 2.

FRAMKUTTRA, v. a. 1. (fig.) Som en kuttande pulva, d. v. s. ömt och kärligt, framsäga. Brukas i poetisk och skämtsamt stil. — Äfv. *Kuttra fram.* — *Framkulltrande*, n. 4.

FRAMKÄLKE, m. 2. pl. — *kälkar.* Kälke under framdelen på ett vinteråkdon.

FRAMKÖRA, v. a. 2. 1) Framdrifva dragare, förspända för något slags åkdon. Har dock icke sjelfva dragarne till objekt, utan antingen åkdonet, deri sittande person eller derpå lassade varor. Absolut säges: *F. med vagnen ifrån bakgården till trappan, till porten.* — 2) (fig. fam.) Framdrifva, framstötta, framskjutsa. — För begge bem. äfv. och oftare *Köra fram.* — *Framkörande*, n. 4.

FRAMKÖRSEL, m. sing. Handlingen, då något framköres.

FRAMLALLA, v. a. 1. Lallande framsäga. — Äfv. *Lalla fram.* — *Framlallande*, n. 4.

FRAMLASS, n. 5. Varor, som blifvit lagda i främre delen af en vagn.

FRAMLAST, f. 3. 1) Varor, som blifvit lagda i främre delen af ett fartyg. — 2) Se *Framlass.*

FRAMLASTA, v. a. 1. 1) Lägga varor framuti ett fartyg eller frampå vagn eller kärra. — 2) Lägga för mycket varor i framdelen af ett fartyg eller vagn, så att den i jämförelse med bakdelen för hårdt tynges. — *Fram* är i detta ord oskiljaktigt. — *Framlastande*, n. 4.

FRAMLASTNING, f. 2. 1) Handlingen, då man framlastar. — 2) (mindre brukl.) Se *Framlast* och *Framlass*.

FRAMLEDA, v. a. 2. Leda någon fram ifrån eller till ett ställe. — Äfv. *Leda fram.* — *Framledande*, n. 4. o. *Framledning*, f. 2.

FRAMLEFVA, v. a. 2. (böjes som *Lefva*) Tillbringa. *F. sin tid i nöd och bekymmer, i alla slags nöjen, njutningar.* *Jag f-fer* brukas i bref såsom en höflighetsformel på samma sätt som *Jag framhärda* (jfr. *Framhärda*). — Mindre väl *Lefva fram.* — *Framlefvande*, n. 4.

FRAMLEMNA, v. a. 1. Lemna något till den person eller på det ställe, dit det blifvit sänt, adresserad. — Äfv. *Lemna fram.* — *Framlemnande*, n. 4.

FRAMLETA, v. a. 1. Genom letande finna och framtaga. — Äfv. *Leta fram.* — *Framletande*, n. 4.